EL POU de la gallina
Revista manresana d'informació i opinió

Opinió | 10 | Actualitzat el 07/09/2019 a les 22:08

Retorn a la normalitat?

Â
A Manresa, amb l'acabament de la Festa Major, sembla que tot torna a la normalitat quotidiana. La immensa majoria de conciutadans ja han fet les vacances reglamentàries i hom es prepara per començar un nou curs -escolar, polític, cultural, econòmic...- que, com sempre, es presenta incert, però fem veure que no passa res.Quin remei!

Efectivament, fem vida normal, perquè històricament i arreu del món, els moments de gran sacsejada o de crisi també tenen espais o moments de tranquil·litat i de treball corrent o convencional. Però, tant aquí com al país i al món on vivim, la veritat és que en passen de molt grosses i ningú no sap realment qui dirigeix -si és que hi ha algú!- des de l'ombra aquest canvi de model socioeconòmic i de valors que estem vivint amb una certa passivitat i una gran dosi d'incredulitat i resignació.

Un dels canvis importants el veiem, sens dubte, al carrer. Cada vegada hi ha menys comerços plens de productes per escollir. Els estocs de les botigues, que aguanten una davallada d'una dècada llarga de durada i de la qual encara no es veu la sortida, són limitats. En part perquè hi ha una quantitat monstruosa de referències, gairebé impossible d'abastar, i també perquè tenir més material físic implica una inversió molt gran per a les seves arques, força eixutes. Alhora, disposar de mésespai és caríssim i inassumible. Això fa que una part, encara percentualment reduïda però amb tendència a créixer, de la venda es faci a través de la xarxa. El contacte humà venedor-client es va perdent a marxes forçades, substituït per un repartidor estressat que es limita a lliurar el paquet amb el producte demanat. És, de fet, una modalitat que no seria pas negativa si la poguessin fer els establiments especialitzats de sempre, però la realitat és que aquests, malgrat tenir molts d'ells tecnologia i logística per fer-ho, en queden exclosos pel glamur i la potència dels catàlegs de les grans multinacionals.

Tot plegat fa que, economia al marge, ens faci canviar, gairebé sense adonar-nos, de model social. Unes elits i uns poders anònims ens han col·locat en aquest nou escenari ultraliberal i tremendament individualista que es presenta d'entrada molt atractiu, però que destrueix les comunitats i, amb elles, els valors cívics i culturals que s'havien anat desenvolupant amb el temps. Així, com es pretén que les noves generacions es socialitzin en el respecte, la tolerància i l'esforç, si tot és volàtil i líquid? Com pot ser que el tracte personal, l'educació, els bons hàbits es mantinguin si ara tot té tendència a instal·lar-se al núvol? No soc pas cap immobilista retrògrad i sé de sobres que les coses evolucionen sense parar, però si es destrueix el contacte humà ens convertim en referències captives que només s'informen i instrueixen -és un dir!- a partir d'un mòbil. I a partir d'aquí són fàcilment manipulables per part dels interessos econòmics oligopolístics. Ben segur que cal canviar dinàmiques, però el carrer no es pot convertir només en un lloc de pas ni en un parc temàtic. El comerç tradicional hi ha de ser present, encara que sigui amb nous formats i noves maneres de presentar els productes. Insisteixo, no crec que tot hagi d'estar a la xarxa virtual.